

V
JANSON

P.F. 1988

Š A N S O N přeje radost a snesitelnější chvíle v roce 1988.

Š A N S O N příloha S A T Y R U

Zdravíme všechny čtenáře S A T Y R U, ale i ty kteří ještě S A T Y R nečetli a přečtou si tuto přílohu, již jsme nazvali Š A N S O N.

Rok 1987 končí a vpíjejí se do vzpomínek na to co se stalo a je nenávratně pryč.

Bohužel opět převažovaly chvíle smutnější a pochmurnější nad chvílemi veselejšími a radostnějšími. Máme na mysli hlavně situaci v kultuře /Jazzová sekce apod., apod...../. Avšak na druhé straně máme upřímnou radost z toho, že přes všechny problémy a potíže, dále fungují a vznikají nové aktivity, a že lidé nerezignovali a i nadále rozvíjejí svou tvůrčí práci. Což je v současných podmínkách nejen chvályhodné, ale i potřebné.

Proto přejeme všem tvůrčím lidem v naší zemi, ale nejen jim, více radostí, více pevné vůle a sil/kterou budou jistě potřebovat/ v Novém roce 1988.

Za S A T Y R a jeho přílohu Š A N S O N

Hynek Šnajdar Valašské Meziříčí

Leo Volek Nový Jičín

22.12.87

V Á N O Č N Í P R O C H Á Z K A

Ve sněhu se třpytily vánoce. Psal se rok 1987. Řeklo by se, vánoce jako každé jiné, ale něco zde přece bylo jen mimořádné. V podstatě to byly vánoce jako každé jiné.

Dnešní den byl poněkud temný, jak už to v tuto roční dobu bývá. Za oknem činžovního domu se ozýval suchý kašel, jako když vichřice se nemůže protáhnout kudy právě chce.

H. stál v místnosti a civěl ven na jiskřící sníh. Chudák se celý třásl po minuvším kašli. Představa, že bude muset vyrazit do spoře osvětlených ulic města, na pravidelnou večerní procházku, tak jak mu to doporučil lékař, jej sklíčila, ovšem nepřekvapila, jelikož jej zastihla již dostatečně sklíčeného.

H. kašlal a sípal už několik dní, a to tak intenzívně a především hlučně, že všichni sousedé v domě se odstěhovali ke svým příbuzným a jen tak brzy se nevrátí. Což H. kvitoval s povděkem. Jednou tito nevšední občané poslali na H. policistu, aby zjednal pořádek stran jeho kašle a tím následně zajistil klid v domě. Jenže i policista, otrlý a protřelý to chlapík, zvyklý na mnohem náročnější případy, byl na kašel H. poněkud krátký. A to už je tedy co říct. V nemocnici jej odmítli přijmout, protože by pacienti umírali nevyspáním, což zaretušovali tím, že momentálně není volné lůžko. Izolace nepřipadala v úvahu. No řekněte sami, izolace kvůli kašli, kdo to kdy viděl. Tak lékaři předepsali H-ovi večerní procházky na mrazivém vzduchu. Tyto procházky mu šly nesmírně k duhu, o čemž sousedí samozřejmě nemohli vědět a zůstávali dál u svých „mile potěšených“ příbuzných.

Jediné co na procházkách H-ovi vadilo, byla nepříjemná

vlezlá zima. Proto stál před oknem a váhal, zdali nemá dát přednost kašli, když už je dům prázdný. Nakonec se přece jenom odhodlal. Oblékl si zimník, obul kožené boty a vyšel do večerních ulic města. Procházel zvolna kolem zářivě osvětlených ~~vykládacích~~ skříní, ruce v kapsách a vyhrnutý límec vysoko nad zátylek. Ničemu kolem sebe téměř nevěnoval pozornost, jelikož jej zima dosti sužovala a kromě toho město s jeho ulicemi důvěrně znal. Kroky vedly H. po známých trasách, takže ani nezpozoroval, že se odehrálo něco nepochopitelného, úžasného až téměř fantastického.

H. se po několika stovkách metrů podvědomě zastavil. Rozhlédl se kolem sebe. Osvětlená okna v domech sálala teplem vyhrátých bytů. Všude byla cítit klidná vánoční pohoda v temné době. Ale ty ulice, ty ulice, ach bože. Povzdychl si H. Tyto ulice přece nejsou důvěrně známými ulicemi jeho rodného města. H. silně znejistěl. Pomalu se vracel zpět odkud přišel. Mráz jej ukrutně tahal za vousy a nohy už skoro vůbec necítil. Ulice byly odporně cizí. Chudák H., nemohl najít cestu zpět. Zpět k domovu. Zoufale utíkal po neznámých ulicích. Nikde ani živáčka, a když už, tak neměl H. sílu zeptat se kudy vede cesta zpět. Procházel ulicemi cizích měst, možná i cizích zemí. Sám, opuštěný, neznámý chodec, bez střechy nad hlavou.

Když již byl značně unaven blouděním neznámými místy, opřel se o zeď a silně se rozkašlal.

Osud si s H. krutě zahrál. Ráno jej našli veselí lidé, obdaření bohatou vánoční nadílkou, zmrzlého několik kroků od domu kde bydlel.

Takto si H. vánoční svátky roku 1987 jistě nepředstavoval. A co by jej čekalo v roce 1988, mu bylo už lhostejno.

Hynek Šnajdar 18.12.87

VM

GOLD

Jednoho štědrovečerního dne jsem se vracel domů zkratkou přes koleje. Na kolejích ležel chlap. Zeptal jsem se ho: "Kolik?" Dále probíhal náš rozhovor asi takhle.

ON: "Au, Au!"

JÁ: "Za kolik?"

ON: "Au, Au!"

JÁ: "A kolik toho máte?"

ON: "Au, Au!"

Když mi stále nic jiného neodpovídal, tak jsem mu řekl, že si má ten zlatý řetízek nechat a já si koupím řetízek někde jinde, od někoho kdo nebude dělat takové drahoty a šel jsem domů a jej tam nechal ležet a on vykrvácel.

Let

ANO

Svět křičí zabijte Svět
všechno co se nám mohlo přihodit
všechno
co nás potkalo a zavřelo
za námi dveře
je zde
a volá nás k sobě

(HYNEK)

